

СВЪТУЛКА

криемъ нѣйде изъ планината, да си направимъ по-хубава колиба, да чакаме дъжда да спре и тогазъ да продължимъ пѣтя си; да отидемъ и до рѣка Сребърна, която гѣмжи отъ пастърва . . .

Но планината бѣше страхотна. Обвита въ гѣста мъгла, на две крачки се не виждаше. Тревогитѣ презъ нощта и безсъницата ни бѣха така омърлушили, така изтощили, че никой не искаше и да чуе за оставане.

— По-скоро назадъ у дома! — викаха нѣкои, особено по-възрастнитѣ. — Тия страхотии тукъ не можемъ да понасяме! И решихме да се върнемъ, но по другъ пѣтъ.

Орлитѣ

Вървѣхме по билото на планината. Съ насъ имаше и единъ ловецъ, който цѣли два дни се тюхкаше, че не вижда нищо, на което да изпита пушката си. Не се мѣркаше нищо върху което да опита късмета си. Той вървѣше сега най-напредъ съ запѣната пушка. Изведнажъ спрѣ. Накара ни да седнемъ и се спотаимъ, а той приготви пушката и ни прошѣпа:

— Орли! — и запълзѣ напредъ.

Погледнахме нататѣкъ, презъ мъглата — наистина орли.

Дѣдо Ангелъ позажумѣ съ очи, повзрѣ се и каза:

— Камъни сж!

Докато ние се препирахме съ дѣдо Ангела, че не сж камъни, а орли, ловецѣтъ приближи, клекна задъ единъ